

[Leif Hermann]

med de øvrige dele af miljølovgivningen i ministerens store enkelt og effektivt-projekt. Det er derfor væsentligt at få en lidt mere principiel debat om disse spørgsmål – fordi den selvfølgelig skal og bør kunne påvirke indholdet af den lovgivning, ministeren forbereder.

Selv om det jo er sådan, at der på dette område faktisk er sket noget! Det er jo ikke første gang, vi diskuterer affaldsproblematik her i Folketinget; det har vi gjort gentagne gange igennem de sidste år, og der er da også sat ting i gang. Lad mig henvise til, at vi i forbindelse med afgivelsen af betænkningen om miljøafgiftslovene fik ganske markante standpunkter ind vedrørende affaldsområdet. Lad mig henvise til, at ministeren så sent som i går i et samråd i Miljøudvalget fortalte, at hun nu var ved at være nået til vejs ende med batteribranchen, sådan at dette farlige affald kan blive håndteret på en forsvarlig måde. Og endelig den tilslutning, Folketinget gav til SF's forslag om reklametryksagers genbrugelighed.

Ministerens har en ambition om, at vi omkring år 2000 skal være nået frem til at genbruge omkring 50 pct. af alt affald. Lad mig sige med det samme, at det måske er en målsætning, der ser ambitiøs ud, men forhåbentlig er det en målsætning, som skal opfattes som en foreløbig målsætning.

Der er for os ingen tvivl om, at hvis man skal opnå en genbrugsmålsætning på 50 pct. og i øvrigt forholder sig lidt småfilosofisk til »kan«- og »skal«-problematikken, sådan som ministeren gjorde det, vil man meget hurtigt komme ud i en situation, hvor behovet for lossepladsdeponering og behovet for affaldsforbrænding vil stige væsentlig stærkere, end ministeren har forudsat både i mål og midler-redegørelsen og i udtalelser efter den.

Det er altså således, at vi må gå ud fra, at de målsætninger, der fastlægges herinde – hvad enten det nu er ministeren, der kommer med dem, eller det er os andre, der præsenterer dem – er underkastet en meget hurtig foranderlighed.

Noget af det, der er afgørende for, om vi overhovedet kan tro på at nå genbrugsmålsætninger i acceptabel størrelsesorden – dvs. miljømæssigt forsvarlig størrelsesorden – er jo, hvad det er for nogle instrumenter, der sættes ind for at nå disse mål.

Den 11. juli sidste år fik ministeren en henvendelse fra Kommunernes Landsforening om synspunkter vedrørende affalds- og genanvendelsesproblematikken. Af denne skrivelse fremgår det, at Kommunernes Landsforening foreslår, at man lovfæster følgende pligter i forbindelse med affaldsbehandlingen: indsamlingspligt, benyttelsespligt, oplysningspligt, sorteringspligt og genanvendelsespligt. Det er meget afgørende, at disse pligter kommer til at fremstå af den kommende lovgivning, og at den kommende lovgivning ikke kommer til at hvile på en uklar sondring mellem »kan« og »skal«, mellem spørgsmål om frivillighed og tvang, som ikke har en klar og præcis og miljømæssigt begrundet afgrænsning.

Derfor er det også væsentligt, at vi pr. 1. december – for jeg kan forstå, at dagsordenen får flertal – kan få en handlingsplan eller et program, som kan ledsage Miljøudvalgets behandling af det lovforslag, som ministeren til sin tid fremsætter. Det er afgørende, at der nogenlunde samtidig med fremsættelsen af det forslag også ligger materiale på bordet, der viser, hvordan man vil opnå den genanvendelighed, som ministeren ønsker.

Men der er også et andet problem, man her skal tage stilling til. Se, genanvendelighed er jo ikke udelukkende et spørgsmål om at sætte sig hen og sige: Nu skal vi genbruge så og så meget. At genbruge forudsætter, at der er nogle, der har brug for de ting, der kommer ud af den ressource, som affaldet er. Det forudsætter altså, at der er et marked. Her er det helt afgørende, at man får sikret sig, at det ikke bliver sådan, at når priserne på genanvendelige produkter er høje, henter de private gevinsten ved det, og at i det øjeblik priserne falder, står skatteyderne i form af kommunerne og de kommunale affaldsselskaber med smerten.

Det er meget afgørende, at man får indrettet sig med et system, der gør, at det offentlige har en meget solid og fast hånd på det her. Sådan som hr. Rønholt – som jeg forstod det – skitse-rede det, kunne hr. Rønholt nøjagtig lige så godt have sagt: Se, i det øjeblik det er en dårlig forretning, kan det offentlige få lov til at tumle rundt med det, men i det øjeblik det er en god forretning, skal det offentlige holde nallerne væk – hvis forretningsordenen tillader et sådant udtryk.